Kielce, dnia 17 września 1932 r.

KIELECKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

№ 23.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

233.

ZARZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 8 sierpnia 1932 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usnwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście Sosnowcu.

Na podstawie art. art. 410 p. 9 i 415 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 633) na wniosek Wojewody Kieleckiego z dnia 6 czerwca 1932 r. L. RP.10 2, oparty na decyzji Kierownika Tymczasowego Zarządu Miasta Sosnowca z dnia 14 maja 1932 r., działającego w zastępstwie Rady Miejskiej m. Sosnowca na mocy art. 66 ustęp 4 dekretu o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego 1919 r. (Dz. P. P. Nr 13, poz. 140) zarządza się co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

A) Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1. Na nieruchomościach prywatnych zabudowanych budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy, garaże, powinny być w terminie, który oznaczy Magistrat, urządzone przez właścicieli wodociągi domowe, połączone z wodociągiem miejskim.

Przepis powyższy niema zastosowania do budynków przy zakładach przemysłowych lub górniczych tudzież do grup budynków, jak np. kolonje robotnicze, gdy te budynki albo grupy budynków są zaopatrzone zapomocą własnych urządzeń w wodę do użytku domowego, odpowiadającą warunkom dobrej wody do picia

Termin, o którym mowa w ustępie 1-ym, liczyć się będzie od daty otwarcia wodociągu miejskiego w danej ulicy lub na danym placu.

Jeżeli na nieruchomościach, zabudowanych w chwili ułożenia rurociągu wodociągowego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonemi wyżej w ustępie 1-ym, dokonywuje się nadbudowa, powiększenie lub przebudowa tych budynków, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w urządzenia wodociągowe przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

Przepisy niniejsze nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych.

§ 2. Nieruchomości prywatne w chwili otwarcia miejskich rurociągów wodociągowych na odnośnej ulicy lub placu niezabudowane budynkami, określonemi w § 1, powinny być zaopatrzone w wodociąg domowy, połączony z wodociągiem miejskim, po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Właściciele nieruchomości, zaopatrzonych we własne urządzenia, dostarczające wodę, odpowiadającą warunkom dobrej wody do picia, mogą łączyć wznoszone przez nich nowe budynki, jakoteż swe sąsiednie nieruchomości z temi urządzeniami, o ile w danej ulicy niema rurociągu gminnego, — przyczem dla uskutecznienia takiego połączenia zachodzi potrzeba ułożenia przewodów na terenie ulicy, — ułożenie takie powinno być uskutecznione według wskazówek Magistratu i z zachowaniem warunków przez Magistrat określonych.

§ 3. O terminie otwarcia wodociągu miejskiego Magistrat powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości przy danej ulicy lub placu.

§ 4. Jeżeli właściciel nie wykona urządzeń wodociągowych na nieruchomości w terminie, ustalonym zgodnie z §§ 1, względnie w okresie przewidzianym w § 2, Magistrat ma prawo wykonać te urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie wodociągowych urządzeń domowych z wodociągiem gminnym.

§ 5. Połączenia urządzeń domowych z wodociągiem miejskim od wodomierza, lub miejsca na jego umieszczenie przeznaczonego, wykona Magistrat na koszt właściciela nieruchomości, który przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Magistrat. Połączenia te na przestrzeni od wodomierzy stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Wykonywanie wszelkiego rodzaju robót na tych połączeniach należy do Magistratu.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągowych urządzeń domowych.

§ 6. Wodociąg domowy powinien być wykonany przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468).

Zwolnienia od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 7. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może Magistrat wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w § 1 i 2.

Z ustaniem powodu zwolnienia od obowiązku wykonania urządzenia wodociągowego zwolnienie traci moc obowiązującą.

Kolonjom robotniczym, właścicielom domów skromnie wyposażonych oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym, może Magistrat zezwolić do czasu zmiany charakteru zabudowania na urządzenie ich kosztem zamiast urządzeń wodociągowo-domowych wewnątrz nieruchomości — zdrojów wodociągowych zasilanych z wodociągu miejskiego.

Otwarcie dopływu wody do wodociągowych urządzeń domowych.

§ 8. Otwarcie dopływu wody po wykonaniu instalacji domowej dokonane zostaje przez Magistrat po sprawdzeniu należytego wykonania instalacji domowej, przeprowadzeniu próby na ciśnienie i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie. Wysokość ciśnienia próbnego zostaje ustalona na 11 atm. Próba ciśnienia zostanie dokonana na koszt właściciela nieruchomości.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 9. W razie, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego okaże się niewystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich budynków, muszą być zastosowane przez właścicieli nieruchomości odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10. Wykonane przed wejściem w życie niniejszych przepisów instalacje wodociągowe na nieruchomościach mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile Magistrat uzna, że nie wykazują znacznych technicznych odchyleń od niniejszych przepisów, oraz o ile zadawalniająco wytrzymują próbę na 11 atm. ciśnienia.

§ 11. Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku. Wszelkie uszkodzenia instalacji powinny być niezwłocznie naprawione.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu wodociągowem włącznie z wodomierzem należy do Magistratu.

Właściciel nieruchomości jest odpowiedzialny za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za uszkodzenie z powodu zamarznięcia.

O każdem zauważonem uszkodzeniu wodomierza właściciel nieruchomości jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić Magistrat.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12. Magistratowi wolno zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących wypadkach:

1) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych;

4) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych, zalega z opłatami za wodę lub kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

Braki w instalacji, wymienione w p. 1, powinny być przez właściciela nieruchomości w terminie tygodniowym usunięte, w przeciwnym razie Magistrat ma prawo usunąć je na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13. Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jakoteż i roboty, przedsiębrane przez Magistrat dla rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu lub spowodowane przyczynami, wskazanemi w § 12, nie mogą stanowić powodu do żądania odszkodowania przez właściciela nieruchomości.

O zamierzonej przerwie będą zainteresowani możliwie na czas zawiadamiani.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14. W celu kontroli urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Magistratu mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8-mą a 18-tą do wszystkich pomieszczeń, gdzie znajdują się części instalacji domowej, od godziny zaś 18-tej do godziny 8-mej tylko wtedy, gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15. Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego, względnie za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym lub powinny być połączone z tym wodociągiem, lecz w wyznaczonym w myśl § 1 terminie, bądź w okresie przewidzianym w § 2 nie zostały połączone, tudzież za czynności związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Magistrat pobiera opłaty według taryfy.

Przy pierwszym wprowadzeniu opłat za wodę przysługuje Magistratowi w stosunku do poszczególnych nieruchomości według swobodnego uznania prawo wyboru sposobu ich pobierania według wskazań wodomierzy lub ryczałtowo. Opłaty ryczałtowe nie mają być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym. Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierzy nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych. Celem kontroli pobierania wody Magistratowi przysługuje prawo do ustawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie od połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 7) nie zwalnia właściciela nieruchomości od obowiązku uiszczenia ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 91, punkcie I—liczba 1.

§ 16. Opłaty za wodę używaną do celów przemysłowych będą pobierane według osobno ustanowionych stawek przewidzianych w dziale III-cim niniejszych przepisów.

§ 17. Opłaty za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

Pracownicy miejscy, odczytujący wskazania wodomierza, zgłaszają się u właściciela nieruchomości lub jego pełnomocnika, który może

być obecny przy otczytywaniu wodomierza. Przy takiem odczytywaniu musi być obecny do pomocy dozorca domu, o ile taki istnieje.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości, z powodu braku dostępu do wodomierza nie można było dokonać odczytu w dniu zgłoszenia, koszta powtórnego odczytu ponosi właściciel nieruchomości, o ile w wyznaczonym mu drugim terminie nieumożliwi odczytanie wodomierza.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Magistratu.

§ 18. Opłaty za prawo korzystania z wspólnych zdrojów i studzien (§ 7 ust. 3) uiszczać będą właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt zdroje te i studnie zostały zbudowane. Opłaty te będą wymierzane przez Magistrat w sposób ryczałtowy (§ 91, p. 1, lit. b).

§ 19. Jeżeliby przy pobieraniu opłat za wodę po cenach jednostkowych wodomierz w danym miesiącu nie wskazał ilości pobranej wody z powodu wadliwego działania wodomierza, to ilość ta obliczy się na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za dwa miesiące: poprzedzającego zepsucie się wodomierza i następnego po ustawieniu nowego lub naprawionego wodomierza.

§ 20. Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza.

§ 21. Czasowe nieużywanie wody w nieruchomości nie zwalnia właściciela nieruchomości od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza, którą normalnie dolicza się do rachunków za zużytą wodę.

§ 22. W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza, może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy Magistratu na koszta badania kwotę, ustaloną w taryfie. Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach, ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic koszt sprawdzenia ponosi Magistrat, przyczem w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza oraz potrąca względnie dolicza w nim koszt wody, błędnie wykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 23. Opłaty wodociągowe winny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Magistratu połączone z udzielaniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Nieuiszczone w terminie należności będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B) Urządzenia kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24. Nieruchomości prywatne w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże powinny być w terminie, który oznaczy Magistrat, zaopatrzone w kanalizację domową i połączone z kanałem ulicznym miejskim zapomocą kanału, względnie kanałów domowych.

Termin ten liczyć się będzie od daty otwarcia kanału ulicznego w danej ulicy lub placu.

Jeżeli na nieruchomościach, zabudowanych budynkami, określonemi wyżej w ustępie 1, dokonywa się nadbudowa, powiększenie lub przebudowa tych budynków, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane przed oddaniem do użytku części nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

Przepisy niniejszego paragrafu nie odnoszą się do ścieków z kopalń i fabryk o charakterze wyłącznie przemysłowym, jak również nie odnoszą się do budynków przy zakładach przemysłowych lub górniczych tudzież do grup budynków, jak np. kolonje robotnicze, gdy te budynki albo grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne działające w sposób prawidłowy.

Właściciele nieruchomości korzystających z własnych urządzeń kanalizacyjnych, działających w sposób prawidłowy mogą łączyć z temi urządzeniami wznoszone przez nich nowe budynki, jakoteż swe sąsiednie nieruchomości, o ile w danej ulicy niema kanałów gminnych, przyczem, gdy dla uskutecznienia takiego połączenia zachodzi potrzeba urządzenia kanału na terenie ulicy, urządzenie takie powinno być uskutecznione według wskazówek Magistratu i z zachowaniem warunków przez Magistrat określonych.

§ 25. Nieruchomości prywatne nie zabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonemi w § 24, powinny być zaopatrzone w kanalizację domową i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu, lecz przed oddaniem budynku do użytku.

§ 26. Magistrat może zażądać wykonania w określonym terminie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w §§ 24 i 25, o ile będzie uznane to za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki Magistrat może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych na nieruchomościach o kilku frontach i połączenia tych kanałów z odnośnemi kanałami ulicznemi.

§ 27. W wypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały narazie skanalizowanie nieruchomości, lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone, Magistrat może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania instalacji domowej ustalony w §§ 24 i 25.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

§ 28. Na terenach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, powinny być zastosowane odrębne przewody domowe dla wód brudnych i deszczowych.

§ 29. O terminie otwarcia kanału miejskiego Magistrat powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości przy danej ulicy lub placu.

§ 30. Jeżeli właściciel nie wykona kanalizacji domowej i połączenia z kanałem ulicznym w terminie ustalonym zgodnie z § 24, względnie w okresie, przewidzianym w § 25 lub w terminie wyznaczonym w myśl § 26, Magistrat ma prawo wykonać te kanalizacje domowe i połączenia na koszt właściciela.

§ 31. Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile istnieje miejski wodociąg.

Od tego obowiązku Magistrat może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości, w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie szczególnie, gdy chodzi o nieruchomości, posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg, czerpiący w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia.

§ 32. Każda nieruchomość powinna być skanalizowana odzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

Taka odzielna kanalizacja powina być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości, w razie gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części.

Wyjątki od powyższego postanowienia mogą być dopuszczane tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszemi przepisami przyczem Magistrat ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnemi.

§ 33. Połączenia kanalizacji domowej z kanałami ulicznemi poza obrębem nieruchomości wykona Magistrat na koszt właściciela nieruchomości, który przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Magistrat.

Utrzymanie tych połączeń w porządku należy do Magistratu, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe działanie przykanalika wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z urządzeń lub wadliwego działania kanalizacji domowej, Magistrat uskutecznia naprawę na koszt właściciela nieruchomości.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 34. Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane drogą podziemną z oddzielnych nieruchomości:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, przemysłowe, woda z centralnego ogrzewania i t. p.;

2) wszelkie wydzieliny (ekstrementy) ludzkie i płynne zwierzęce;

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile jest przewidziana kanalizacja dla wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej za zgodą Magistratu.

§ 35. Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych;

b) odpadków gospodarstwa domowego, jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.;

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego lub temperatury (powyżej 40°C.) mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów;

d) substancji wybuchowych i łatwopalnych (benzyna, eter, alkohol i t. p.);

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40°C lub zawierających kwasy i zasady należy je przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny sposób odpowiednio unieszkodliwić.

Magistrat może zabronić spuszczania do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość zostaną uznane za szkodliwe dla kanalizacji miejskiej, lub zażądać właściwego oczyszczania ścieków.

§ 36. Przyłączenie drenażu jakoteż ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających przedostawanie się ścieków i gazów kanałowych do gruntu oraz zamulenie przewodów kanalizacyjnych.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37 Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia;

a) Wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t.p. już istniejące, jakoteż nowoustawiane, powinny być bezpośrednio bezpośrednio z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną, do użytku] zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdem podwórku lub na wspólnym korytarzu po jednym ogólnym zlewie wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym, zabezpieczonym należycie od mrozu przewody spustowe należy przytem wyprowadzić ponad dach aby pracowały jako przewody wentylacyjne.

b) Na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) za minimum przyjmuje się, iż w każdem mieszkaniu, złożonem z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia) należy urządzić osobny ustęp spłukiwany wodą, na każde zaś 4 mniejsze mieszkania, — nie posiadające własnych ustępów — jeden wspólny ustęp wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców albo też umieścić odpowiednią ilość siedzeń w ustępach podwórzowych.

W wypadku znacznych trudności urządzenia ustępów wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Magistrat ma prawo zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu wsposób inny, dogodny dla mieszkańców.

c) Na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdem samoistnem mieszkaniu, złożonem z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany, o wymiarach conajmniej 0.85x1.15 m., ponadto zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań.

d) Na nieruchomościach, wspomianych wyżej w punkcie b) należy urządzić jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości, połączony z przewodem domowym i zaopatrzony w należyte spłukiwanie; ilość siedzeń ustępu ogólnego powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych ustępów przypadało conajmniej jedno siedzenie; ilość ta może być odpowiednio zmniejszana w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszka-

niach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach, Magistrat może zwolnić od obowiązku urządzania i utrzymywania ustępu ogólnego.

e) Wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, względnie zapewnić im ogrzewanie w porze zimowej, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38. Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać wszelkiego rodzaju podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materjałem.

Jednocześnie należy usunąć względnie w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39. Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia zalewu nieruchomości podczas ulewy wodami brudnemi z kanału.

Magistrat może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zobowiąże się zabezpieczyć te pomieszczenia od zalewu zapomocą specjalnych odpowiednich urządzeń i zaworów, nad których zamykaniem we właściwym czasie sam czuwać będzie. Zabezpieczenie zasuwami dolnych urządzeń nie powinno przeszkadzać swobodnemu odpływowi do kanałów ścieków z wyższych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40. Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskutecznione tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób, uznany przez Magistrat za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41. Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Magistratu o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno wodociągowego. Dane te Magistrat powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie od dnia zgłoszenia prośby o ich udzielenie

§ 42. Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Użytkowanie wykonanyzh urządzeń.

§ 43. Tymczasowe korzystanie z pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej staje się dozwolone po uznaniu ich przez Magistrat za wykonane należycie.

§ 44. Po zupełnem ukończeniu wszystkich robót właściciel nieruchomości obowiązany jest zawiadomić o tem Magistrat, który po obejrzeniu tychże i stwierdzeniu, iż wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszemi przepisami i wogóle zadawalniająco — udziela pozwolenia na ich użytkowanie.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45. Upoważnieni pracownicy Magistratu mają prawo wolnego wstępu pomiędzy 8-mą i 18-tą godziną do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się urzędzenia kanalizacyjne, od godziny zaś 18-tej do godziny 8-ej tylko wtedy, gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, Magistrat zarządzi usunięcie przez właściciela wad, powodujących nieprawidłowe działanie tych urządzeń.

W takich razach właściciel nieruchomości obowiązany jest własnym kosztem ściśle wykonać zarządzenia Magistratu.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46. Za korzystanie z kanałów miejskich, względnie za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznemi lub powinny były być połączone z temi kanałami lecz w terminie, wyznaczonym w myśl § 24 bądź w okresie przewidzianym w § 25 nie zostały połączone, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, będą pobierane opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

Należności powinny być uregulowane w ciągu 14-tu dni od dnia doręczenia rachunku.

Nieuiszczone w terminie opłaty będą ściągnięte w drodze przepisów dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materjał części instalacyjnych.

§ 47. Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materjałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 48. Każda instalacja domowa winna posiadać przy wodomierzu (od strony instalacji) własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszelkie przewody powinny być ułożone z odpowiedniemi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49. Wodomierz powinien być umieszczony w piwnicy. W razie, gdy to jest niemożliwe należy go ustawić zewnątrz budynku, w studzience z materjału trwałego niegnijącego ani niekruszejącego, jak np.: cegły, kamienia, betonu, żelazobetonu i t. p., o wymiarach wynoszących conajmniej 0.8xl.3m. przy głębokości 1.8 m.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0.6 m. w świetle zaopatrzony w szczelny właz podwójny żeliwny, zabezpieczony na zimę od przemarzania.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50. Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami muszą być ułożone przynajmniej na 1.50 mtr. głęboko w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Płytsze zagłębienie może być zastosowane tylko dla przewodów ogrodowych i polewaczkowych, o ile są one zaopatrzone w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 51. Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku winny być prowadzone możliwie po ścianach wewnętrznych; w razie koniecznej potrzeby prowadzenia rury w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości conajmniej 0.3 m. pod podłogą, przyczem pod twardą podłogą na betonie wogóle nie należy prowadzić rur wodociągowych. Prowadzenie rur leżących na strychach należy unikać.

Ścienne przewody mogą być w budynku prowadzone albo po ścianach, albo w bruzdach ściennych, zakrytych następnie po próbie na ciśnienie w ten sposób, aby rura otrzymała izolację powietrzną. Zamurowywanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były chronione od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian zapomocą odpowiednich haków, uchwytów, lub klamer.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złemi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścisn.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52. Pod każdym wylotem wodociągowym powinno się znajdować dostatecznie wielkie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Wszystkie kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle, używać nie wolno.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu jest wzbronione.

Wzbronione jest ustawianie na poddaszach zbiorników bezpośrddnio połączonych z siecią wodociągową.

Rura wodociągowa nie może być bezpośrednio połączona z żadnym przyborem kanalizacyjnym.

Przed wannami, zbiornikami klozetowemi i pisuarowemi, należy ustawiać zawory przelotowe.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 53. Wyloty i przewody wodociągowe winny otrzymywać następujące średnice

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem, przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 13 mm.,

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm.,

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 26 mm.,

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — conajmniej 50 mm.

Przewody do przyborów wskazanych wyżej pod literami a, b, c i d powinny posiadać następujące średnice:

Przewody	Średnica przewodów do przyborów wskazanych pod literami:			
	a	b	c	d nie mniej niż 50 mm.
Do 2 wylotów	13mm.	20mm.	32mm.	50 mm.
Przy 3—6 wylot.	20mm.	26mm.	38mm.	80 mm.
Przy 7—10 wyl.	26mm.	32mm		100 mm.
Ponad 10 wylot.	32mm.	38mm.		100 mm.

Rury przewodów.

§ 54. Przewody wodociągowe powinny być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Rury żeliwne kielichowe (mufowe) powinny być używane na przewody podziemne o średnicy 40 mm. i większych.

Łączenie i uszczelnienie rur żeliwnych winno następować na kształtki kielichowe (w wyjątkowych wypadkach kołnierzowe) z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów.

Rury żelazne ocynkowane z reguły mogą być używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być ułożone pod ziemią, powinny być zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno następować na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur, spotykających się pod kątem, winno następować zapomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i t. p.

Łączenie rur ołowianych następuje zapomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych winny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Rury żelazne obustronnie ocynkowane winny posiadać następujące minimalne grubości ścianek:

przy wewnętrznej	średnicy	rury	13	mm.	grubość	2.5	mm.
„	„	„	20	„	„	2.5	„
„	„	„	26	„	„	3.25	„
„	„	„	32	„	„	3.5	„
„	„	„	38	„	„	3.5	„
„	„	„	50	„	„	3.5	„

Rury ołowiane grubościenne winny posiadać następujące grubości ścianek:

przy wewnętrznej	średnicy	rury	13	mm.	grubość	3.5	mm.
„	„	„	20	„	„	4.5	„
„	„	„	26	„	„	5.5	„
„	„	„	32	„	„	6	„

Wyżej podane grubości ścianek żelaznych ocynkowanych i rur ołowianych ważne są do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55. Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone o ile możności w kierunkach prostych, najkrótszych, winny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane o ile możności zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane nazewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać o ile możności równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowaniem fundamentów. Zmianę kierunku przewodów wykonywać należy zapomocą krzywek dla linji głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60^0.

Zagłębienie przewodów.

§ 56. Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości conajmniej 0.30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się conajmniej na głębokości 1.30 mtr. pod powierzchnią terenu, w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

Spadek przewodów.

§ 57. Od najniedogodniej położongo punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał $2^0/_0$, spadek zaś drugorzędnych przewodów $3^0/_0$, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie nie mniej niż $2^0/_0$ dla głównych i $3^0/_0$ dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać $20^0/_0$, drugorzędnych — $40^0/_0$, przewodów od deszczówek wyjątkowo $60^0/_0$.

§ 58. Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy	100	mm.	—	0.03
„ „ „	150	„	—	0.02
„ „ „	200	„	—	0.015
„ „ „	250	„	—	0.01
„ „ „	300	„	—	0.01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, iż spadek całego przewodu będzie mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, wówczas rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda z rur powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 59. Ustanawia się następujące normalne średnice przewodów:

1) Dla przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień:

a) od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru — 50 mm.

b) od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalni lub pisuarów — 70 mm.

c) od klozetów wodnych — 100 mm.

d) od rynien deszczowych z ganków i balkonów — 50 — 70 mm.

e) od rynien deszczowych z dachów — 100 — 150 mm.

2) dla przewodów odpływowych:

a) od zwykłych kuchen, pralni, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych i t. p. — 100 mm.

b) od dużych kuchen (restauracyjne hotele) klozetów w liczbie ponad jeden, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych - 100—150mm.

c) od rynien deszczowych — 150 mm.

d) dla głównego przewodu podwórzowego i więcej w razie potrzeby — 150 — 200 mm.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny wogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice wszelkich przewodów odpływowych łącznie z przewodem głównym powinny być wyznaczone możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000 m^2 powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczyć odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60. Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać o ile możności pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linją pionową większym niż 45°; w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Magistrat zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linją pionową.

Połączenie rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytem umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak z uwzględnieniem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych od wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61. Wszystkie przewody spustowe powinny być jako rury wentylacyjne wyprowadzone ponad dach powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć o ile możności pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej, nie dochodząc o 0.5 m. do dachu, powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 m/m. i wyprowadzona do wysokości od 0.5 m. do 1.0 m. ponad dach; ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych dozwolone może być tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedynczych rur, i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków.

Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych od rur spustowych, ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62. Wszelkie przyrządy kanalizacyjne, służące do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, winny być obowiązkowo zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnemi, nie otrzymują takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe muszą posiadać zamknięcia wodne umieszczone przy ich podstawie oraz skrzynki z kratami ochronnemi.

Za najodpowiedniejsze zamknięcie wodne uważane są rury gładkie, zgięte w formie U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne i innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nieulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t p. conajmniej	75 m/m.
przy wpustach conajmniej	100 „
przy rurach deszczowych conaj.	100-150 „

Średnice rury syfonowej winny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p.	40 m/m.
przy miskach zlewowych, zmywakach wannach i wpuścikach podłogowych	50 „
przy miskach klozetowych	100 „
przy rurach deszczowych z ganków i balkonów	50- 70 „
przy rurach deszczowych z dachów	100-150 „
przy wpustach w suterynach i piwnicach	100 „
przy wpustach podwórzowych	150 „

Przyrządy kanalizycyjne powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną

na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm. ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać conajmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wyjątek stanowią miski klozetowe, które nie otrzymują kratek zupełnie, oraz wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe, które otrzymują kratki odejmowane.

Wszystkie syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia, otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Zamknięcia burzowe.

§ 63. W celu zabezpieczenia nisko założonych pomieszczeń od zalewu przez przybory kanalizacyjne wodami burzowemi (§ 39), należy za takiemi przyrządami stosować zasuwy zamykane ręcznie o konstrukcji umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasów ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powiny być, założone wten sposób aby nie tamowały przepływu ścieków z przyborów ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 64. Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką, lub innym materjałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 65. Wodę z podwórz, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się zapomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j głębiej niż 1.45 m. pod powierzchnią ziemi (głębokość o 15 cm. większa niż określona w § 56).

Powierzchnia terenu dokoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 66. Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka) przymocowane na stałe przed syfonem, lub stanowiące część urządzenia zlewowego. Każdy zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemycia miski zlewowej i syfonu. Również pod każdym kurkiem wodociągowym powinno znajdować się urządzenie kanalizacyjne, jak zlew, kratka, wanna i t. p.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonemi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być wodoszczelne.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ciekach tłuszczów (tłuszczowniki) posiadające powierzchnię dostateczną do ochładzania ścieków i mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia i wentylacji.

Wanny.

§ 67. Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzanych, przewietrzanych i oświetlonych i ustawiać je na podłodze w taki sposób, żeby dostęp do nich w celu utrzymania czystości był zapewniony.

Każda wanna powinna posiadać przelew połączony z rurą wpustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko. Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie zapomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcie syfonu, względnie kończyć się nad w pustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Rury przelewowe i t. p.

§ 68. Rury przelewowe od rezerwuarków zbiorników wody deszczowej, fontan i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyj-

nemi takie rury należy wyprowadzać wprost nazewnątrz lub też łączyć z rurą zakończoną nad wpustem lub zlewem posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety i pisuary.

§ 69. Klozety i pisuary powinny być urządzone w sposób podany niżej i powinny być przemywane czystą wodą.

System misek klozetowych może być dowolny z tem jednakże żeby posiadały one zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 m/m. głębości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet mierzone poziomo nie powinno być dłuższe nad 1,25 m. w przeciwnym razie należy przeprowadzić specjalną rurę wentylacyjną.

Każdy klozet powinien być zaopatrzony w płuczkę (zbiornik płuczący), umieszczoną nie niżej niż 1.6 nad siedzeniem i dającą strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rura łącząca płuczkę z miską klozetową winna mieć conajmniej 30 m/m. średnicy w świetle.

Przy każdem spłukiwaniu miski powinno się wylewać z płuczki nie mniej niż 8 litrów wody w ciągu 3-5 sekund.

Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (naprz. przyciskowe), uznane przez Magistrat za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 misek klozetowych.

Zabrania się urządzania klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory zasuwy i t. p.,

przemywanie misek klozetowych zapomocą przyrządów automatycznych jest dopuszalne, o ile one gwarantują trwałe i skuteczne działanie.

Klozety powinny być urządzone w pomieszczeniach o d d z i e l o n y c h od izb mieszkalnych. Podłoga powinna być terrakotową lub z innego wodoszczelnego materjału. Ściany do wysokości 1,2 m. od podłogi winny być nieprzemakalne i zupełnie gładkie.

Pomieszczenie klozetowe na jedną miskę powinno być wymiaru najmniej 0.85 m. x 1.15 m. mieć dostateczne oświetlenie dzienne lub sztuczne oraz wentylację zapomocą oddzielnego kanału wodociągowego.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych nakrytych możliwie betonowym lub ceglanym stropem i wentylowanych z bezpośredniem wejściem z podwórza, z podłogą wodoszczelną i wzniesioną conajmniej o 15 cm. nad poziomem podwórza.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenia klozetów ogólnych popowinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu, albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materjału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej.

W obu wypadkach pisuary powinny być zaopatrzone w przepisowe zamknięcia wodne lub oliwne i w stałe lub perjodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra wody.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Magistrat może zezwolić na odstępstwa od postanowień zawartych w niniejszym paragrafie, a dotyczących sposobu urządzenia klozetów i pisuarów.

§ 70. Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymywania w czystości.

Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powiny być wpuszczone w płytę wzniesioną nad posadzką.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości conajmniej 2 cm. do podnoszenia na zawiasach ręcznie lub automatycznie.

Rury spłukujące pomiędzy płuczką a miską mogą być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową następuje zapomocą stożka gumowego umocowanego do rury i miski drutem.

Miski klozetowe siedzeniowe umocowuje się śrubami mosiężnemi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Pisuary, zlewy, umywalnie i t. p. umieszcza się na odpowiedniej wysokości przy ścia-

nach i przytwierdza do nich bądź śrubami mosiężnemi, wkręconemi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawia się na umocowanych do ściany wspornikach.

Otwory rewizyjne.

§ 71. Na rurach odpływowych urządzone być powinny w razie uznanej przez Magistrat potrzeby, w odpowiednich miejscach otwory rewizyjne do przeczyszczania rur, zamykane hermetycznie.

Części rurociągu odpływowego zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki) mogą być celem dogodnego do nich dostępu, umieszczone w studzienkach rewizyjnych przekroju w świetle nie mniejszym niż 0.5 m^2.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 72. Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 73. Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, należy do wentylacji kanałów zużytkować kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu okażą się zdatne, i przeprowadzić w tym celu rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie dren.

§ 74. Dołączenie dren do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostawania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 75. Ścieki fabryczne i przemysłowe, nie odpowiadające warunkom, wskazanym w § 35 niniejszych przepisów, powinny być przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego odpowiednio unieszkodliwione, zależnie od właściwości ścieków, przyczem główna linja odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności przeznaczonych do tego celu urządzeń decyduje w każdym poszczególnym wypadku Magistrat.

Materjał przewodów.

§ 76. Wszelkie przewody, szczególniej wszystkie urządzenia wewnątrz budynków, powinny być z rur żeliwnych z uszczelnieniem na sznur i ołów, z wyjątkiem wypadków niżej w § 77 wyszczególnionych.

§ 77. Rury odprowadzające układane zewnątrz budynku w odległości conajmniej 2.0 m. od ścian, mogą być kamionkowe z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy; wyjątkowo zaś kamionkowe z połączeniem na sznur i cement lub glinę.

W miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i wogóle tam, gdzie jest wymagana niezawodna szczelność, powinny być nawet nazewnątrz budynków żeliwne z uszczelnieniem na ołów.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Magistrat może zezwolić na wykonanie przewodów odpływowych w podwórzach nieruchomości również z rur betonowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane, o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej wyprowadzonej ponad dach, powinna być zrobiona z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał syfonów.

§ 78. Syfony powinny być:

a) przy średnicy 40 mm. — ołowiane lub mosiężne niklowane, w jednej sztuce;

b) przy średnicy 50 mm.—żeliwne w jednej sztuce;

c) przy średnicy 100 mm. — dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią ca-

łości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materjału;

d) przy średnicy 100 mm. i więcej — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych—żeliwne;

e) przy średnicy 100 mm. i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materjału zostaje wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materjału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod pozycjami b) i c) powinny być wewnątrz starannie emaljowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowemi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być kołnierzowe, albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materjał wpustów podwórzowych.

§ 79. Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe w zależności od materjałów przewodów odpływowych, z któremi mają być połączone (§ 72).

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi powinny być zawsze żeliwne.

Materjał zmywaków.

§ 80. Zmywaki mogą być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne (z kamienia nieporowatowego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody) lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny mogą być z kamienia, betonu fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa (w tym ostatnim wypadku przynajmniej od wewnątrz starannie emaljowane).

Materjał misek klozetowych

§ 81. Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaljowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał studzienek.

§ 82. Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materjał przewodów deszczowych spustowych.

§ 83. Rury spustowe deszczowe na połączeniu z kanałem powinny być z żeliwa z uszczelnieniem na ołów na długości od przejścia z rury odpływowej do rury spustowej aż do wysokości 2.0 m. ponad powierzchnię chodnika. Powyżej rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materjału.

Gdy w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materjał innych części kanalizacji.

§ 84. Wszelkie materjały i urządzenia używane do robót kanalizacyjnych powinny być w najlepszym gatunku i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materjałów i urządzeń, jeszcze nie znormalizowanych, orzeka Magistrat.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85. Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materjału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm., kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur, względnie kształtek. Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek winna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości conajmniej 60 mm Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m., długość kształtek 0.6 m.

Dopuszcza się następujące grubości ścianek rur kamionkowych:

przy średnicy	100 mm.	— grubość ścianek	15 mm.
„ „	150 „	„ „	17 „
„ „	200 „	„ „	19 „
„ „	250 „	„ „	22 „
„ „	300 „	„ „	25 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86. Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p„ posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Najmniejsza grubość ścianek rur żeliwnych powinna wynosić:

przy średnicy	50 mm.	— 5 mm.
„ „	70 „	5 „
„ „	100 „	6 „
„ „	150 „	6 „
„ „	200 „	6 „

W dzielnicach dopuszczających lżejszy typ rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 mm.	— 3,5 mm.
„ „	70 „	3,5 „
„ „	100 „	4,5 „
„ „	150 „	4,5 „
„ „	200 „	4,5 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 87. Rury ołowiane stosuje się do następujących wymiarów:

wewn. średnica	25 mm.	grubość ścianek	3 mm.
„ „	30 „	„ „	3,5 „
„ „	40 „	„ „	4 „
„ „	50 „	„ „	4 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88. Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jaknajwiększą starannością i dokładnością. Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników. Rury przy układaniu należy zwracać kielichami przeciw prądowi ścieków i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 89. Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z posesji przed połączeniem jej z kanałami i przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń. Przy przeróbkach mogą być uwzględnione przejściowe pewne wyjątki, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary nie wiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian i t. p. jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są dobrze spłukiwane wodą.

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż

kanalizacja domowa skutkiem starych przyborów funkcjonuje w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 90. Za czynności związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie policzone:

1) za wydanie przez Magistrat danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych potrzebnych:
a) do projektu wodociągu domowego zł. 2.00
b) „ „ kanalizacji domowej „ 3.00

2) za rozpatrzenie projektu urządzenia:
a) wodociągu domowego od dormatu zł. 1.00
b) kanalizacji domowej od formatu „ 1.00

3) za dozór Magistratu nad wykonywaniem budowy:
a) wodociągu domowego zł. 5.00
b) kanalizacji domowej „ 5.00

4) za przeprowadzenie rewizji i próby ciśnienia wodociągu domowego zł. 5.00,

5) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia 7.50,

6) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności kanalizacji domowej zł. 5.00.

§ 91. Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo korzystania z wody będą pobierane następujące opłaty:

I. Opłaty ryczałtowe.

1) Za wodę dla użytku domowego obliczoną w/g norm minimalnych ustalonych poniżej pobiera Magistrat:

a) po 0.60 zł. za 1 m^3 z nieruchomości połączonych z wodociągiem miejskim;

b) po 0.30 zł. za 1 m^3 z nieruchomości, zwolnionych od obowiązku połączenia z wodociągiem miejskim w myśl § 7 niniejszych przepisów.

Za minimalną normę zużycia wody przyjmuje się:

na lokal 1 izbowy — 3 m^3 miesięcznie
„ „ 2 „ 6 „ „
„ „ 3 „ 9 „ „ i t. d. po 3 m^3 na każdą izbę. Dla suteren i poddaszy normy te zmniejsza się o połowę.

Za izbę uważa się każde pomieszczenie o powierzchni podłogi, wynoszącej najmniej 10 m^2. Jeżeli lokal składa się wyłącznie z izb, z których każda ma powierzchnię podłogi mniejszą niż 10 m^2 — wówczas dla pomieszczeń tych przyjmuje się normy o połowę mniejsze.

Pomieszczenia o powierzchni powyżej 36 m^2 liczy się:

od 37 do 60 m^2 — za 2 izby
„ 61 „ 90 „ „ 3 „
„ 91 „ 120 „ „ 4 „
„ 121 „ 150 „ „ 5 „
i każde dalsze 30 m^2 powierzchni za jedną izbę.

Przy wyznaczaniu opłat według norm nie bierze się pod uwagę piwnic, szop i t. p. pomieszczeń, w których nie używa się wody, natomiast liczy się do opłat stajnie, obory, garaże tudzież sutereny, w których mieszczą się sklepy, warsztaty, przetwórnie i t. p.

Ilość zużycia wody w pomieszczeniach niezamieszkałych t. j. biurowych, hadlowych, przemysłowych, zakładach naukowych, leczniczych i t. p., w których zużycie wody obliczone wg. powyższych norm wyniesie ponad 30 m^3 miesięcznie, może być ustalona na podstawie odczytów wodomierza.

2) Od właścicieli tych nieruchomości, które w oznaczonym terminie nie zostały przyłączone do wodociągu miejskiego, pobiera się opłatę po 0.30 zł. za 1 m^3 wody obliczone w/g norm, poczynając od daty zaistnienia obowiązku przyłączenia.

3) Za wodę ze zdrojów ulicznych w dzielnicach, gdzie nie istnieje przymus, pobiera się po 2 grosze za wiadro 10-cio litrowe.

II. Opłaty w/g wskazań wodomierzy.

4) Za wodę zużytą na potrzeby domowe pobiera się za każdy metr sześcienny po 0.60 zł.

5) za wodę zużytą na potrzeby zakładów i instytucyj użyteczności publicznej, jak szpitale, szkoły i t. p. po 0.40 zł.

6) Za wodę na cele przemysłowe pobiera się przy zużyciu wody:

do 40 m^3 miesięcznie po 0.50 zł. za 1 m^3
od 41 do 100 m^3 mies. po 0.49 zł. za 1 m^3
powyżej 100 m^3 miesięcznie według umowy, zawartej przez Magistrat z odbiorcą

§ 92. Za korzystanie z kanalizacji miejskiej ustanawia się następujące opłaty:

a) Za odprowadzoną wodę ściekową z nieruchomości do kanałów miejskich pobiera się opłatę w wysokości 100 proc. opłaty wodociągowej.

Od właścicieli tych nieruchomości, które w oznaczonym terminie nie zostały przyłączo-

ne do kanalizacji miejskiej, pobiera się opłaty w wysokości 100 proc. opłaty, przewidzianej w § 91 pkt. 2 niniejszych przepisów, poczynając od daty zaistnienia obowiązku przyłączenia.

b) Za odprowadzoną wodę opadową lub gruntową z nieruchomości połączonych z kanalizacją miejską — po 0.10 zł. rocznie za 1 m^2 zlewni; opłaty za odprowadzoną wodę opadową i gruntową pobiera się tylko z powierzchni powyżej 4.000 m^2.

c) Za odprowadzoną wodę zużytą dla celów przemysłowych pobiera się za każdy metr sześcienny wody — po 50 proc. opłat za wodę przemysłową, ustalonych w § 91 pkt. 6.

W wypadkach nieprzewidzianych w niniejszej taryfie, pobierane będą opłaty na podstawie specjalnej umowy zawartej przez Magistrat z odbiorcą.

§ 93. Przy zastosowaniu opłat za wodę wg. wskazań miejskich wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, za korzystanie z wodomierzy będą liczone następujące opłaty:

1) a. za wodom. o śred. dopł.	13	mm. m.	zł.	1.60
b. „ „ „ „ „	20	„ „	„	2.00
c. „ „ „ „ „	26	„ „	„	3.00
d. „ „ „ „ „	30	„ „	„	3.50
e. „ „ „ „ „	40	„ „	„	4.60
f. „ „ „ „ „	50	„ „	„	14.00

Utrzymanie wodomierza w dobrym stanie obciąża Magistrat.

2) Za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie, gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar, będzie pobierane zł. 15.

3) Za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów naprawy z dodatkiem 20 proc. na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

4) Za powtórne odczytanie wodomierza w wypadkach, przewidzianych § 17 będzie pobierane zł 2.00.

§ 94. Za roboty wykonywane przez Magistrat na koszt właścicieli nieruchomości, pobierane będą następujące opłaty:

1) za połączenie sieci wodociągu domowego z wodociągiem miejskim:

przy średnicy połączenia 38 mm. — zł. 160. — i po zł. 23. — za każdy metr bieżący połączenia,

przy średnicy połączenia 50 mm. — zł. 170. — i po zł. 25. — za każdy metr bieżący połączenia,

przyczem długość połączenia przyjmuje się równą połowie szerokości ulicy w miejscu budowy.

Przy połączeniach o większej średnicy opłatę ustala się na podstawie kalkulacji Magistratu.

2) Za połączenie sieci kanalizacyjnej domowej z kanałami ulicznemi:

a) dla rur kamionkowych:

przy średnicy połączenia 150 mm. — zł. 25. — za każdy metr bieżący.

przy średnicy połączenia 200 mm. — zł. 28. — za każdy metr bieżący.

b) dla rur betonowych:

przy średnicy połączenia 150 mm. — zł. 16. — za każdy metr bieżący,

przy średnicy połączenia 200 mm. — zł. 18. — za każdy metr bieżący,

przyczem długość połączenia przyjmuje się równą połowie szerokość ulicy w miejscu budowy.

Przy połączeniach o większej średnicy opłatę ustala się na podstawie kalkulacji Magistratu.

3) Za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwem działaniem urządzeń domowych, pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów roboty z dodatkiem 15 $^0/_0$ na pokrycie kosztów dozoru i administracii miejskiej.

4) Za wykonanie przez Magistrat domowych urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych na koszt właściciela nieruchomości pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów roboty z dodatkiem 15 $^0/_0$ na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

§ 95. W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, Magistrat może odraczać i rozkładać na raty należności, przewidziane w niniejszych przepisach, jakoteż stosować inne ulgi przy ustalaniu i ściąganiu tych należności.

IV. Wejście w życie przepisów.

§ 96. Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 2 miesiące po ogłoszeniu ich w Kieleckim Dzienniku Wojewódzkim.

Bronisław Pieracki
Minister Spraw Wewnętrznych

234.
OGŁOSZENIE
Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Kielcach
z dnia 15 września 1932 r.
o zamknięciu postępowania scaleniowego we wsi Brzustowa, gm. Ćmielów, pow. opatowskiego.

Na podstawie § 59 rozporządzenia Ministrów Reform Rolnych i Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 763) Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach podaje do publicznej wiadomości, że scalenie gruntów we wsi Brzustowa, gminy Ćmielów, pow. opatowskiego, zostało zakończone i postępowanie scaleniowe zamknięte.

Za Prezesa: *Jerzy Zawadzki*
Inspektor Ziemski

235.
OKÓLNIK
Urzędu Wojewódzkiego Kieleckiego Nr 92
z dnia 25 sierpnia 1932 r.
(SSG. 1/2/32) w sprawie oznak służbowych dla wójtów i sołtysów.

Wszystkim Panom Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych województwa kieleckiego

przesyła się (poniżej) do wiadomości i wydania dalszych stosownych zarządzeń.

Za Wojewodę: *R. Serednicki*
Woj. Insp. Zw. Kom.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych *Warszawa, dn. 4-8-1932 r.*
Nr SS. 60/14/1.
Oznaki służbowe dla wójtów i sołtysów.

OKÓLNIK Nr 105.

Do
Panów Wojewodów (wszystkich na obszarze województw centralnych i wschodnich).

W czasie przejściowym, aż do uregulowania sprawy oznak służbowych dla prezydentów i burmistrzów miast oraz naczelników gmin i sołtysów na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państw. oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr 115, poz. 980) w brzmieniu rozp. Prezydenta R. P. z 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 629) poszczególne gminy wiejskie mogą w razie potrzeby zamawiać dla swoich wójtów i sołtysów oznaki służbowe według dotychczasowego wzoru ustalonego okólnikiem M-stwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 maja 1922 r. Nr 77 Nr SZ. 1298 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1614, poz. 2).

W wypadkach takich zamawiań należy jednak odnośnym gminom zwrócić uwagę na zamierzone nowe uregulowanie sprawy oznak służbowych dla wójtów i sołtysów, wobe czego ryzykują ponowne poniesienie kosztów oznak, w razie gdy nowowprowadzone oznaki różnić się będą od dotychczas obowiązujących.

Dotychczas obowiązują według wyżej wymienionego okólnika następujące wzory oznak służbowych:

1) Oznakę służbową dla wójtów stanowi: na łańcuchu mosiężnym składającym się z płytek prostokątnych, połączonych ogniwkami okrągłemi—polerowany mosiężny medal owalny z napisem literami wypukłemi na otoku u góry: „Wójt Gminy", oraz z wyrytą u dołu nazwą gminy. W środku medalu umieszczono na tle ornamentowem godło państwowe (orzeł posrebrzany) na tarczy z literami „R. P." (Rzeczpospolita Polska).

2) Oznakę służbową dla sołtysów stanowi: znak okrągły, mosiężny, polerowany, z napisem literami wypukłemi na otoku u góry: „Sołtys". W środku umieszczono na tle ornamentowem godło państwowe (orzeł posrebrzany). Oznaka do noszenia na gwintówce na lewym boku.

Powyższe oznaki, których koszt sporządzenia ponoszą gminy, powinny być noszone w czasie przewodniczenia na posiedzeniach i zebraniach, na których wójt względnie sołtys występuje w charakterze urzędowym oraz przy pełnieniu funkcyj reprezentacyjnych.

Otrzymywane od gmin zamówienia zechce Pan Wojewoda skierowywać bezpośrednio (bez

przedkładania ich M-stwu Spraw Wewnętrznych) do firmy Bracia Łopieńscy, fabryka wyrobów z bronzu i srebra w Warszawie, Krakowskie Przedmieście Nr 15, której powierzony został w r. 1922 wyrób rzeczonych oznak i która obecnie, posiadając jeszcze pewien zapas tych oznak z lat poprzednich, jest w możności dostarczać je po cenie stosunkowo niskiej.

Wobec niniejszego okólnika stają się bezprzedmiotowe: okólnik z dn. 19 maja 1922 r. Nr 77 SZ. 1298 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1614, poz. 2) oraz pismo okólne z dn. 29 sierpnia 1930 r. Nr SS. 1708/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1616, poz. 5).

Korsak
Podsekretarz Stanu

236.

Okólnik Wojewody Kieleckiego Nr 93

z dnia 15 września 1932 r.

(SFZ. 3/28/3) w sprawie pobierania przez Urzędy Gminne opłat kancelaryjnych od świadectw, stwierdzających ubóstwo.

Do
1) wszystkich Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, na obszarze województwa kieleckiego,
2) Panom Prezydentom i P. P. Kierownikom Tymczasowych Zarządów miast wydzielonych — do wiadomości i analogicznego stosowania.

Doszło do wiadomości Urzędu Wojewódzkiego, iż niektóre Zarządy gminne, na podstawie uchwał swoich ciał uchwałodawczych, pobierają opłaty za wydawane petentom zaświadczenia ubóstwa składane do spraw sądowych, a to z tytułu opłat administracyjnych na mocy art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. Nr 94, poz. 747).

Stan taki jest wysoce niewłaściwy z następujących powodów:

Art. 142 p. 17 i 23 ustawy z dnia 1 lipca 1926r o opłatach stemplowych w brzmieniu ustalonem obwieszczeniem Ministra Skarbu z 25 kwietnia 1932 r (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 413), i art. 49 przepisów o tymczasowych kosztach sądowych (zał. do Rozp. Min. Sprawiedliwości (Dz. U. Nr 54 poz. 520 z 1928 r.) zwalniają od opłat państwowych zaświadczenia ubóstwa.

Jest rzeczą zrozumiałą i wynikającą z istoty „ubóstwa", że uwolnienie to winno się rozciągać i na komunalne opłaty administracyjne, w przeciwnym bowiem razie słuszna intencja ustawodawcy zostałaby udaremnioną.

Zechcą zatem Panowie Przewodniczący wydać odpowiednie zarządzenie wszystkim Urzędom gminnym i Magistratom miast niewydzielonych, a przy rozpatrywaniu uchwał o poborze opłat administracyjnych zamieścić odpowiednie zastrzeżenie

Wojewoda: *Paciorkowski*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

ZAGUBIENIE DOKUMENTÓW.

Urząd Gminy Słupia-Nowa, pow. kieleckiego ogłasza o zagubieniu 2 kwitów na wypłacone Kieleckiemu Pow. Związkowi Komunalnemn podatki, a mianowicie: 1) kwit Nr 1/Gr. p. Zal. z dnia 28/6 1932 r. na zł. 25 gr. 41 2) kwit Nr 5/Jnw. zal. z dnia 28/6 1932 r. na zł. 34 gr. 73. (3—3)

Gwarectwo "Hr. Renard„ w Sosnowcu ogłasza o zagubieniu pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych Nr 157, wyd. na imię *Aleksandra Nussberga* przez Dyr. Rob. Publicznych w Kielcach. (3—2)

Unieważnia się zagubioną książeczkę rejestracyjną samochodu KL. 71.525 gwarectwa "*Hr. Renard*„ w Sosnowcu, wyd. przez Dyr. Rob. Publ. w Kielcach. (3—2)

Władysław Wieszczyk, zam. we wsi Wysoka, gm. Żarki, pow. sandomierskiego, ogłasza o zagubieniu dowodu tożsamości konia serja B. Nr 18652, wyd. na imię *Hadrjana Jana* z gminy Węglowice.

Unieważnia się zagubiony dowód tożsamości konia serja B. Nr 33929, wydany na imię *Stanisława Walerczaka*, zam. w Jeleniej Górze, gm. Bodzechów, pow. opatowskiego

Ignacy Bujak, zam. w folwarku Góry Wysokie, gm. Dwikozy, pow. sandomierskiego, unieważnia zagubiony dowód tożsamości konia serja B. Nr 202259.

Jan Skubida, zam. we wsi Doraz, gm. Dwikozy, pow. sandomierskiego, ogłasza o zagubieniu książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Ostrowiec.

Adres Redakcji i Administracji: Urząd Wojewódzki w Kielcach. Zamek. Tel. Nr 188.

Prenumerata za 1932 rok — 28 zł. — Numer pojedynczy 1 zł. — Cena ogłoszeń: o zarejestrowaniu stowarzyszenia lub związku 5 zł., o postępowaniu spadkowem pojedyńcze — 6 zł., zbiorowe po 3 zł. od każdego postępowania, o regulacji hipoteki pojedyńcze — 8 zł., zbiorowe — po 5 zł. od każdej nieruchomości, za wiersz szpaltowy lub jego miejsce 60 groszy, 1 szpaltę — 30 zł. 1 stronę dwuszpaltową 60 zł. Drobne ogłoszenia: 15 groszy za wyraz, najmniejsze ogłoszenie jednokrotne 4 zł. 50 gr., trzykrotne 12 zł. 50 gr.

Wszelkie opłaty za prenumeratę, ogłoszenia i t. p. należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe № 30.632 i potwierdzenie wpłaty nadsyłać do Administracji „Kieleckiego Dziennika Wojewódzkiego".

Druk Kieleckiej Spółki Wydawniczej—ul. Sienkiewicza № 16.